

Valdemar Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft meddelte her, at man ved Udarbejdelsen af det foreliggende Forslag havde berådet sig saavel med den juridiske som med den praktiske Sagkundskab. Jeg maa nu sige, helt et fyldestgørende Indtryk heraf faar man ikke ved f. Eks. at læse § 6 i Forslaget.

Naar det ærede Medlem siger, at den almindelige Opsigelsesfrist for mange private Funktionærer er en Maaned, saa er jeg naturligvis indforstaaet med, at der er private Funktionærer, som kun har en Maanedes Opsigelse, men jeg vil dog hævde, at baade i det virkelige Liv og i Domstolspraksis er Regelen den, at private Funktionærer med Maanedsløn paa fast Ansættelse har 3 Maaneders Opsigelse. For saa vidt er altsaa det foreliggende Forslag et Tilbageskridt, som det giver alle almindelige Funktionærer en Opsigelsesfrist paa kun 1 Maaned fra Firmaets Side, medens man instituerer en privilegeret Funktionærklasse, hvor den paagældende enten skal have Embedseksamen, 4 000 Kr. i Løn eller være Arbejdsleder for at erholde den 3 Maaneders Opsigelsesfrist fra Firmaets Side, der nu er Regelen i Almindelighed.

Det er et ganske positivt Tilbageskridt, og endnu værre bliver det, naar man ser paa de Forbedringer af Opsigelsesfristen, som Forslaget stiller i Udsigt. Man giver Udsigt til en 6 Maaneders Opsigelse efter en vis Tjenestetid. De privilegerede i Forslaget opnaar denne 6 Maaneders Opsigelsesfrist efter 15 Aars Tjeneste efter 25 Aars Alderen, altsaa i 40 Aars Alderen. Den almindelige Funktionær opnaar den 3 Maaneders Opsigelse, han har i Dag, 15 Aar efter Ansættelsen efter sit 25 Aar, altsaa i 40 Aars Alderen, og han opnaar 6 Maaneders Opsigelsesfrist, saa vidt jeg kan se, 50 Aar efter sit 25 Aar, altsaa paa et Tidspunkt, da Alderdomslovens Frister for længst er overskredet og han med Ro kan trække sig tilbage.

Hvis dette skal være et Udtryk for baade praktisk og juridisk Sagkundskab, saa staaer det ikke Maal med, hvad jeg forlanger af den Slags Sagkundskab. Jeg har villet fremhæve dette af en bestemt Grund, fordi det ærede Medlem Hr. Carsten Raft nu meddeler med Tilfredshed, at Firmaer allerede indretter sig efter det foreliggende Lovforslag. Jeg vil gerne advare mod at gøre noget saadant. Det er muligt, det nogen Steder kan afstedkomme Forbedringer; men efter hele For-

holdets Natur vil det sige, at der altsaa stadig er visse Firmaer, som indretter sig paa at forringe deres Funktionærers nuværende retslige Stilling i Overensstemmelse med det foreliggende Lovforslag. Det tror jeg ikke man skal gøre, det er der en vis Fare i, hvis man overhovedet venter en Lov ud af det. Jeg maa saa have Lov til at sige, at naar det her under Forhandlingerne fra anden Side er blevet fremholdt, at man maatte se paa hele Privatfunktionærproblemet, føre disse Folk i social Henseende op i Linie med andre Lønarbejdere, saa er jeg noget betænkelig ved denne Teori. Lovgivningsmagten kan i hvert Tilfælde ikke gaa ud fra den. Forholdet er jo det, at man her i Landet har omkring 210 000 Mennesker, Forsørgere eller Ikke-Forsørgere, der er knyttet til Privatfunktionærvirksomhed, og man har omkring 250 000 Mennesker, der paa samme Maade er knyttet som Funktionærer til det offentlige, halvoftentlige og koncessionerede Virksomheder. For de sidste gælder ogsaa særlig med Hensyn til Statens Foranstaltninger, Lovgivningsmagtens Foranstaltninger, helt andre Regler end dem, der socialt set gælder for den almindelige Lønarbejder, og disse Regler er udarbejdet i fuld Overensstemmelse med den demokratiske Linie i Lovgivningsarbejdet. Naar der saa rejser sig det Spørgsmaal om Forbedring af Livsforholdene for de 210 000 Mennesker, der er knyttet til Privatfunktionærvirksomhed, og hvis Tilknytning til de Virksomheder, de arbejder i, i mangfoldige Tilfælde paa det nærmeste er den samme som den, der knytter Statsfunktionæren til hans Virksomhed, kan man virkelig ikke anlægge et helt andet Syn paa Privatfunktionæren i Forhold til hans Arbejdsgiver end det, man almindeligvis fra Lovgivningsmagtens Side anlægger paa Statsfunktionærens Stilling til hans Arbejdsgiver.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Christmas Møller): Jeg kan overhovedet ikke forstaa, hvilken Interesse ærede Medlemmer har i at tale om Tilbageskridt, hvis det da ikke er en agitatorisk Interesse. Jeg tør ikke bestride, at de Herrer med Responsum og Retspraksis bag sig kan pege paa et eller andet Tilfælde, en Gruppe, eller hvad de vil, og sige, at det Lovforslag, der her foreligger, vilde, hvis det bliver til Lov, give en daarligere Stilling end den, der er Retspraksis. I det Øjeblik man kan paa-vise noget saadant, er det jo ligetil, at Forslagsstillerne er parate til at ændre